

UZASADNIENIE

Powód W. D. złożył pozew przeciwko B. K., domagając się (w oparciu o art. 448 kc) zadośćuczynienia za doznaną krzywdę – naruszenie dóbr osobistych - poprzez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 50.000,00 zł, jak również kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że doszło do uchybień, przewinień służbowych, oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa i uchybienia godności sędziego, nadużywania wolności słowa przy wykonywaniu obowiązków służbowych (oznaczył to jako oskarżenie z art. 231 kk). Dalej wskazał, że pozwana nie zapoznała się dokładnie z pozvem z dnia 12 stycznia 2016 roku, nie czytała pozwów pisanych i powielonych, wskazała na „gotowy szablon” A. K. (1), który od 2007 roku pisze pozwy dla C. D., A. K. (2) i N. (nieznane nazwisko), aby zniszczyć powoda. Według powoda pozwana nie ustosunkowała się do zgłoszonych dokumentów. Postępowanie przez nią prowadzone było prowadzone jednostronnie, pozbawiło powoda możliwości obrony jego praw przed kłamliwymi twierdzeniami, manipulacjami A. K. (1) i jego pełnomocnika J. Ż.. Nie jest winą powoda, że B. K. oddaliła powództwo w pozostałym zakresie i odrzuciła pozew w części dotyczącej zadośćuczynienia i odszkodowania za naruszenie dóbr osobistych powoda. Sąd Okręgowy zdaniem powoda nie poczynił żadnych obiektywnych starań, aby rozstrzygnąć sprawę. Pozwana opierała się na pozwach fałszywych, kłamliwych twierdzeniach pozwanych z tamtych spraw. Pozwana opisała te kłamliwe twierdzenia „kropka w kropkę” w tym wyroku z dnia 27 stycznia 2017 roku. Powód ocenił, że jest to „poniżej (...) godności osobistej” powoda, a nigdy takie sytuacje nie miały miejsca. Powód wskazał, że pozwana nie podjęła żadnego działania procesowego, aby tę sprawę wyjaśnić, tylko opierała się na fałszywych obelgach i kłamstwach opisywanych przez A. K. (1). Wydane zatem orzeczenie nie może się ostać, gdyż narusza gwarantowane prawa obywatelskie. Według powoda sędziowie obawiają się A. K. (1). Powód wskazał, że postępowanie sądowe musi być obiektywne i nacechowane bezstronnością, a tego pozwanej B. K. i Sądowi Okręgowemu w K. zabrakło. Postępowanie to było wolne od obiektywizmu. Powód opisał, że cierpi przez okres 11 lat dręczenia i upokorzenia za błędy sędziów w Sądzie Okręgowym w K., którzy szukają cały czas pretekstów, nieprawdziwych przyczyn, aby jego spraw nigdy nie rozpatrywać, według powoda są do niego uprzedzeni. Orzeczenie w jego sprawie zapadło z rażącą obrazą prawa. Wyrok z dnia 27 stycznia 2017 roku zdaniem powoda zawiera klasyczne poświadczenie nieprawdy. Powód wniósł zatem o wyciągnięcie wniosków dyscyplinarnych w stosunku do osób, które piszą nie tylko nieprawdę, ale ją urzędowo poświadczają. Wyrok z dnia 27 stycznia 2017 roku stanowi kolejny dowód bezradności, obojętności i braku wiedzy o jego sprawie. Wszystko to oznacza, że nikt z sędziów nie zapoznał się ze sprawą. Nikt nie badał powoda psychiatrycznie, czy jest pieniaczem sądowym. Nikt nie uwzględnił jego wniosków dowodowych. Pozwana zlekceważyła i nie zauważyła pisma z dnia 3 grudnia 2015 roku SO K..

Jednocześnie powód wniósł o zwolnienie go od kosztów sądowych, wskazując na swoją trudną sytuację finansową (k. 4). Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2017 roku (k. 62) powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości.

W piśmie z dnia 13 kwietnia 2017 roku (k. 67 i nast.) powód powołał się na pismo z dnia 3 grudnia 2015 roku, wskazał, że pozwana nie zapoznała się z pozvem z dnia 12 stycznia 2016 roku, nie czytała pozwów złożonych i powielonych przez A. K. (1). Nie ustosunkowała się do złożonych dokumentów, nie dopuszczała powoda do głosu, nie pozwalała mu na czytanie jego wniosków dowodowych. Oddaliła powództwo w pozostałym zakresie i częściowo odrzuciła pozew. Opierała się na fałszywych pozwach, obelgach i kłamstwach A. K. (1). Nie była bezstronna.

W złożonej odpowiedzi na pozew (k. 151 i nast.) pozwana B. K. wniosła o oddalenie powództwa, rozpoznanie sprawy pod nieobecność pozwanej, oraz zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazano, że pozwana nie uznaje roszczenia powoda oceniając je jako bezzasadne i nie mające żadnej podstawy faktycznej. Pozwana rozpoznawała sprawę pod numerem I C (...) i zakończyła się ona wydaniem w dniu 27 stycznia 2017 roku wyroku, w którym częściowo pozew W. D. odrzucono, a w pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone. Powód wniósł apelację od tego wyroku, która została przez Sąd Apelacyjny w S. (...) oddalona w sprawie I ACa (...). Pozwana nie zna osobiście powoda i jedyną styczność miała z nim na rozprawach – ich przebieg został nagrany

na płytach CD protokołu elektronicznego. Powód nie wykazał, w jakich konkretnych czynnościach, zachowaniu czy wypowiedziach pozwanej upatruje bezprawnego zachowania naruszającego jego dobra osobiste. Powód nie wnioskował żadnego dowodu, by uwodnić jego naruszenie dóbr osobistych. Zdaniem pozwanej powód miał możliwość swobodnego wypowiedzenia się w toku sprawy, złożenia wniosków dowodowych, był pouczany o prawach strony procesu cywilnego. Pozwana zapoznała się z treścią pozwu i wszystkimi dokumentami, które powód złożył, co znajduje odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku. W ocenie pozwanej pozew powoda jest tylko i wyłącznie wynikiem jego niezadowolenia z wyniku procesu w sprawie I C (...), przy którym nie naruszyła ona żadnego dobra osobistego powoda przy czynnościach w tej sprawie i przy rozstrzyganiu tej sprawy.

W piśmie z dnia 10 marca 2018 roku (k. 162 i nast.) W. D. wskazał, że wnosi o odrzucenie odpowiedzi na pozew jako oczywiście bezzasadnej, nie mającej oparcia w stanie faktycznym, jak również z przyczyn formalnoprawnych. W piśmie wskazał również, że zaskarża wyrok ze stycznia 2017 roku.

W dniu 3 kwietnia 2018 roku powód złożył pismo zatytułowane „skarga nadzwyczajna”, „skarga o wznowienie postępowania – por. art. 126, 187, 409, 404 kpc” (k. 194-197 akt), które to pismo zgodnie z zarządzeniem jak na k. 213 przesłano do Sądu Apelacyjnego w S..

Na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2018 roku (k. 206-209) powód W. D. rozszerzył powództwo o odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 50.000,00 zł od dnia 27 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty.

W piśmie z dnia 22 maja 2018 roku (k. 230 i nast.) pozwana B. K. wskazała, że wnosi o oddalenie roszczenia o zapłatę w zakresie roszczenia głównego, jak i odsetkowego, ponieważ warunkiem powstania należności z tytułu odsetek jest istnienie, ważność i wymagalność należności głównej, a ponieważ nie powstało roszczenie główne, to nie powstało też roszczenie odsetkowe. Wytoczenie powództwa wynika tylko i wyłącznie z braku pogodzenia się powoda z przegrany proces w sprawie I C (...). Wyrok wydany w tej sprawie był poddany kontroli instancyjnej, a więc sprawa była po raz drugi oceniana przez Sąd Apelacyjny w S. – apelacja została oddalona, co oznacza, że wyrok wydany przez Sąd Okręgowy w K. był prawidłowy. Dlatego ocena przez powoda tego wyroku jako bezprawnego i z tego powodu wyrządzającego mu krzywdę jest tylko i wyłącznie jego subiektywną i życzeniową oceną, ukształtowaną dla potrzeb dochodzenia niezasadnych roszczeń finansowych. Dodatkowo podano, że sędzia nie może ponosić „prywatnej” odpowiedzialności odszkodowawczej wobec osób trzecich za podejmowane decyzje procesowe i rozstrzygnięcia, odpowiedzialność odszkodowawczą ponosi tutaj wyłącznie Skarb Państwa.

W piśmie z dnia 29 maja 2018 roku (k. 232 i nast.) W. D. złożył pismo (zatytułowane „skarga”, wskazując na przepisy art. 41 c ustawy o ustroju sądów powszechnych), wskazując, że składa skargę na pismo pozwanej z dnia 22 maja 2018 roku. Skarga jego nie budzi wątpliwości, sąd nie ma obowiązku uwzględnienia wniosku byłego prokuratora, a jeżeli nie uwzględni, sprawa może toczyć się normalnie (powołano się na przepisy kpk i kks). Mając to na uwadze Sąd odwoławczy ocenił, że jego oskarżenie co do pozwanych C. D. i jej zięcia A. K. (1) jest bardzo słuszne i podstawa faktyczna żądania tego zadośćuczynienia. Wyrządzono mu krzywdy i szkody i spowodowano utratę zdrowia. Powód wskazał, że sędzia powinna zauważyć, że jego roszczenie pod sygnaturą I C (...) nie zostało nigdy w sposób zasadniczy rozpoznane, a sprawa została powierzchownie rozpoznana.

W drugim piśmie z dnia 29 maja 2018 roku jak na k. 239 i nast. W. D. wskazał, że podtrzymuje swoje stanowisko w sprawie, wnosi o oddalenie zarzutów skierowanych przez stronę pozwaną i wnosi o obciążenie pozwanej kosztami procesu.

informacje o jednostce

orzeczenia sądów

Sąd ustalił następujący stan faktyczny;

W dniu 4 sierpnia 2014 roku do Sądu Rejonowego w K. wpłynął pozew W. D. przeciwko C. D. i A. K. (1) o zadośćuczynienie. Wyrokiem z dnia 29 stycznia 2015 roku, wydanym w sprawie I C (...), Sąd Rejonowy w K. w osobie SSR M. F. oddalił powództwo i nie obciążył powoda kosztami sądowymi. Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2015 roku, sygn. VII Ca (...), Sąd Okręgowy w K.: uchylił zaskarżony wyrok i pozew odrzucił w części dotyczącej żądania przez powoda zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda przez: C. D. do dnia 5 marca 2008 roku, A. K. (1) – do dnia 25 kwietnia 2012 roku oraz oddalił apelację w pozostałej części. Wyznaczony pełnomocnik sporządził opinię prawną o braku podstaw do wnoszenia skargi kasacyjnej od wyroku wydanego w sprawie VII Ca (...). Po kolejnych pismach W. D., został on pismem z dnia 3 grudnia 2015 roku, poinformowany, że w związku ze złożonym wyjaśnieniem z dnia 27 listopada 2015 roku na obecnym etapie postępowania sąd nie ma możliwości nadanie biegu jego pismom „wniosek o naprawienie szkody” i „skarga”, albowiem postępowanie w niniejszej sprawie zostało zakończone, a ustanowiony dla niego pełnomocnik z urzędu wydał opinię o braku podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej od wyroku SO z dnia 18 czerwca 2015 roku w sprawie VII Ca (...). Jednocześnie poinformowano, że jeżeli powód uważa, że przysługuje mu inne roszczenie, może on wystąpić ze stosownym pozwem przeciwko właściwemu podmiotowi, jednakże już nie w sprawie I C (...) i VII Ca (...), gdyż te sprawy zostały rozstrzygnięte przez sądy obu instancji.

Wyżej wskazane postępowanie nie było pierwszym pomiędzy W. D. i C. D. czy A. K. (3), poprzednie toczyły się m.in. pod sygn. I ACa (...) (I C (...)), I Aca (...) (I C (...))

dowód : pismo – k. 17, k. 18, 74, k. 77-85, k. 87, k. 136, k. 169, 172-174, 179-181, 182-185, 186-188, 190-191, 198-200, protokołu – k. 201-204 zeznania powoda W. D. – k. 250-253, dodatkowo wszystkie dokumenty w aktach I C (...), w szczególności: pozew – k. 4-7, wyrok – k. 145, 210, uzasadnienie wyroku – k. 151-154, 214-218, opinia - k. 273-279, pismo – k. 319

W dniu 14 stycznia 2016 roku wpłynął do Sądu Rejonowego w K. zarejestrowany pod numerem sygn. I C (...) pozew W. D. przeciwko A. K. (1) o zapłatę, dot. nakazania na zasadzie art. 24 kc zaniechania naruszeń jego dóbr osobistych ze strony pozwanego, nakazanie pozwanemu zapłaty na rzecz powoda odszkodowania w kwocie 50.000,00 zł za naruszanie dóbr osobistych powoda, jak również zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu. Wskazano tu na 6 pism z różnych dat i spraw, wskazując, że pozwany zakłóca swoim niegodnym, uprzejmym zachowaniem codzienne życie powoda, używa niewybrednego słownictwa, co szkaluje powoda, dochodzi również do poniżania powoda i rozpowszechniania po różnych urzędach nieprawdziwych informacji, co jest zagrożeniem jego bezpieczeństwa i stabilizacji. Do pozwu dołączono załączniki w postaci kopii /z dopiskami ręcznymi/: zażalenia C. D. z dnia 15 lutego 2007 roku kierowanego do Wojewody (...) w S. (k. 4-6), fragmentu pisma (k. 7), odpowiedzi C. D. z dnia 14 marca 2008 roku w sprawie I Ns (...) (k. 8-11), pisma A. K. (2) z dnia 14 stycznia 2008 roku w sprawie III RC (...)/M (k. 12-15), odpowiedzi C. D. z dnia 31 października 2007 roku na apelację w sprawie I C (...) (k. 16-19), odpowiedzi C. D. z dnia 8 lutego 2010 roku na pozew w sprawie I C (...) (k. 20-22), odpowiedzi C. D. z dnia 14 czerwca 2007 roku na pozew w sprawie I C (...) (k. 23-25), wydruku zarządzenia z dopiskiem ręcznym (k. 26). Po przekazaniu sprawy Sądowi Okręgowemu w K. została sprawie nadana sygnatura akt I C (...). Postanowieniem z dnia 16 maja 2016 roku powód W. D. został przez referendarza sądowego zwolniony częściowo od kosztów sądowych. Referentem sprawy była SSO B. K.. Powód doprecyzowywał swoje żądanie na piśmie. Pozwany A. K. (1) udzielił pełnomocnictwa do działania w sprawie rpr. J. Ż.. W sprawie odbyły się dwa terminy rozpraw: w dniu 18 listopada 2016 roku i w dniu 27 stycznia 2017 roku, z których sporządzono protokoły skrócone pisemne wraz z nagraniem protokołu w formie elektronicznej. Pomiedzy rozprawami powód W. D. składał dodatkowe pisma procesowe, w których odnosił się również do innych, poprzednich postępowań sądowych. Pełnomocnik pozwanego A. K. (1) złożyła również odpowiedź na pozew, na którą również pisemnie odpowiedział powód.

W dniu 27 stycznia 2017 roku Sąd Okręgowy w K. w sprawie I C (...) w osobie sędziego SO B. K. wydał wyrok w sprawie z powództwa W. D. przeciwko A. K. (1) o nakazanie i zapłatę, w którym odrzucił pozew w części dotyczącej zadośćuczynienia i odszkodowania za naruszenie dóbr osobistych powoda, w pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone, nie obciążono powoda zwrotem kosztów należnych pozwanemu. W sprawie sporządzono uzasadnienie wyroku. Jeszcze przed jego sporządzeniem powód w piśmie z dnia 29 stycznia 2017 roku krytycznie odniósł się do

nieprawidłowego jego zdaniem zachowania SSO B. K.. Apelację od wyroku wniósł W. D.. Wyrokiem z dnia 18 lipca 2017 roku wydanym w sprawie I ACa (...) Sąd Apelacyjny w S. oddalił apelację powoda, do wyroku również sporządzono uzasadnienie. Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2017 roku stwierdzono prawomocność wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 stycznia 2017 roku, sygn. akt I C (...). Pismem z dnia 17 stycznia 2018 roku W. D. został poinformowany, w odpowiedzi na pismo z dnia 1 stycznia 2018 roku, że w sprawie zostały podjęte przez Sąd Okręgowy w K. jako sąd I Instancji wszystkie czynności procesowe, a sprawa została już prawomocnie rozstrzygnięta.

dowód : pozew – k. 15-16, 75-76, 170-171, zeznania powoda W. D. – k. 250-253, także dokumenty w aktach I C (...) (I C (...)), tj.: pozew - k. 2-3 z załącznikami k. 4 i nast., postanowienie k. 61, zarządzenie – k. 65, pismo – k. 68-75, pełnomocnictwo – k. 97, protokoły rozpraw wraz z nagraniem na płycie CD – k. 107-108, 159-160, 268-269, 277, wyrok – k. 161, 278, pisma – k. 110-130, 146-154, 165-177, 188-194, odpowiedź na pozew - k. 132-133, uzasadnienie wyroku – k. 209-214, 286-292, apelacja – k. 218-225, postanowienie - k. 295),

Sąd zważył, co następuje:

Jak wskazuje art. 23 kc dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Art. 24 §1 i 2 kc wskazuje, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne; może m.in. na zasadach przewidzianych w kodeksie żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny; dodatkowo, jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Art. 448 kc, na który powołał się powód, wskazuje, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

Na wstępie należy wskazać, mając na uwadze treść odpowiedzi na pozew złożonej przez B. K., że występuje dwutorowa linia orzecznicza w przedmiocie dopuszczalności kierowania pozwów opartych o art. 23 i 24 kc przeciwko takim funkcjonariuszom publicznym jak sędziowie. Z jednej strony, przeważnie w starszych orzeczeniach, wskazywano na niedopuszczalność pozywania imiennie danego sędziego. Można tu przywołać np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 1991 roku, sygn. I CR 791/90, Lex nr 9050, w którym wskazano: sędzia, który przy wykonywaniu czynności jurysdykcyjnych dopuścił się naruszenia dóbr osobistych innej osoby nie ma legitymacji biernej w sprawie z powództwa tej osoby o roszczenia przewidziane w przepisach art. 23 i 24 kc, a Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność z tego tytułu tylko wtedy, gdy naruszenie dóbr osobistych jest jednocześnie przewinieniem służbowym lub uchybieniem godności urzędu, którego popełnienie zostało stwierdzone orzeczeniem wydanym w postępowaniu dyscyplinarnym. Z drugiej strony stwierdza się zarówno w piśmiennictwie, jak i orzecznictwie, że jeżeli sędzia jest funkcjonariuszem państwowym i wykonuje władzę sądowniczą stanowiącą element władzy publicznej, to sąd, jako organ władzy sądowniczej, sprawuje wymiar sprawiedliwości przez sędziów, a sędzia w toku postępowania wykonuje czynności jurysdykcyjne jako sąd w znaczeniu procesowym. Jeżeli w toku działania funkcjonariusza publicznego dochodzi do działania o charakterze bezprawnym, w tym do naruszenia cudzego dobra osobistego, odpowiedzialność sędziego występuje niejako obok ewentualnej odpowiedzialności Skarbu Państwa (por. wyrok SN z dnia 28 listopada 1980 roku, sygn. IV CR 475/80, OSNC 1981/9/170; także wyrok SN z dnia 12 października 2007 roku, sygn. V CSK 249/07, LEX nr 449837, gdzie stwierdzono, że Dopuszczalna jest osobista odpowiedzialność osób fizycznych, które naruszyły cudze dobra osobiste pełniąc funkcję organu osób prawnych i występując w tym charakterze; czy też wyrok SN z dnia 8 listopada 2012 roku, sygn. I CSK 177/12, LEX nr 1331252: Zakres odpowiedzialności osoby fizycznej występującej jako funkcjonariusz publiczny, która własnym, swobodnie podjętym działaniem, jakkolwiek realizowanym w ramach wykonywanej funkcji publicznej, naruszyła dobra osobiste innej osoby, stanowi podstawę odpowiedzialności tej osoby niezależnie od odpowiedzialności Skarbu Państwa, jak również wyrok SN z dnia 4 kwietnia 2014 roku, sygn. akt II CSK 407/13, OSNC 2015/4/47, w którym stwierdzono: Sędzia może

ponosić odpowiedzialność cywilną na podstawie art. 24 kc za bezprawne naruszenie dóbr osobistych strony w toku czynności jurysdykcyjnych. Nie każde działanie sędziego w toku postępowania, które narusza dobra osobiste strony i które strona ocenia jako sprzeczne z przepisami proceduralnymi, będzie bezprawne w rozumieniu art. 24 kc). To wszystko oznacza, że sędzia może ponosić odpowiedzialność cywilną na podstawie art. 24 kc za bezprawne naruszenie dóbr osobistych strony w toku czynności jurysdykcyjnych.

Przy przyjęciu powyższego założenia Sąd przeprowadził ustalenia niezbędne do stwierdzenia, czy zachodzą przesłanki do uwzględnienia żądania powoda o zasądzenie zadośćuczynienia. W postępowaniu zmierzającym do ochrony dóbr osobistych w pierwszej kolejności sąd winien jest ustalić, czy doszło do naruszenia dóbr osobistych i dopiero w razie pozytywnego rozstrzygnięcia tej kwestii powinien ocenić, czy działanie naruszydiciela było bezprawne, a od pozytywnej oceny tej kwestii uzależnione jest to, czy poszkodowanemu przysługuje prawo do żądania zadośćuczynienia. W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W sprawach o zadośćuczynienie z tytułu naruszenia dóbr osobistych ciężar dowodu przedstawia się w ten sposób, że na powodzie (czyli W. D.) spoczywał obowiązek wykazania, że jego dobra osobiste zostały naruszone lub zagrożone naruszeniem przez określone działanie pozwanej, a na pozwanej (czyli B. K.) ciążył obowiązek wykazania okoliczności, które – w przypadku uznania, że doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda – prowadziłyby do wyłączenia ewentualnej bezprawności jej zachowania (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 24 maja 2016 roku, sygn. VI ACA 656/15, LEX nr 2081570; także uzasadnienie wyroku SN z dnia 22 lutego 2012 roku, sygn. IV CSK 276/11, OSNC 2012/9/107). Opierając się na zaoferowanych dowodach Sąd ustalił stan faktyczny sprawy, a zatem ustalił, jak przebiegało postępowanie sądowe w sprawie o sygn. I C (...), jak w czasie tego postępowania zachowywała się pozwana, jakie wydała orzeczenie, czy podlegało ono kontroli instancyjnej itp. Sąd uznał, że dokumenty znajdujące się w aktach dołączonych, w szczególności pisma składane przez strony tamtych postępowań, protokoły rozpraw, orzeczenia, uzasadnienia orzeczeń są miarodajne do ustalenia stanu faktycznego sprawy. Sąd wykorzystał również zeznania powoda W. D., ale uznał, że przedstawiał on głównie swoje oceny zachowania poszczególnych osób, w tym i pozwanej B. K., a pisma, na które się powoływał, znajdowały się również w aktach dołączonych, stąd jego zeznania Sąd w zakresie okoliczności stricte faktycznych wykorzystał jedynie pomocniczo. W sprawie wykorzystano również nagrania z przebiegu rozpraw przeprowadzonych w sprawie o sygn. I C (...), które w sposób jednoznaczny wykazały Sądowi sposób zachowania poszczególnych osób na sali rozpraw (zauważyć tu należy, że powód wskazywał w toku postępowania, że jego wypowiedzi nie były protokołowane, ale należy uznać to stwierdzenie za nieprawdziwe, skoro z przebiegu postępowania sporządzono protokoły w formie elektronicznej, poprzez utwalenie przebiegu posiedzenia za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk i obraz oraz pisemnie, w myśl art. 157 §1 kpc i nast.). Opierając się na wszystkich dowodach Sąd uznał, że powództwo nie może zostać uwzględnione.

W tym miejscu należy wskazać, że każdy ma prawo do sądu (w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji RP Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.), przy czym prawo to nie stanowi dobra osobistego człowieka. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 maja 2010 roku, sygn. II CSK 640/09 (strona sn.pl) /.../ dobra osobiste, ujmowane są w kategoriach obiektywnych, jako wartości o charakterze niemajątkowym, ściśle związane z człowiekiem, decydujące o jego bycie, pozycji w społeczeństwie, będące wyrazem odrębności fizycznej i psychicznej oraz możliwości twórczych, powszechnie uznane w społeczeństwie i akceptowane przez system prawny. Nierozzerwalne związanie tych wartości, jako zespołu cech właściwych człowiekowi, stanowiących o jego walorach, z jednostką ludzką wskazuje na ich bezwzględny charakter, towarzyszący mu przez całe życie, niezależnie od sytuacji, w jakiej znajduje się w danej chwili. Katalog dóbr osobistych, wymienionych w art. 23 kc, pozostających pod ochroną prawa cywilnego jest otwarty i wraz ze zmianami stosunków społecznych mogą pojawiać się i znikać pewne dobra, co jednak nie oznacza, że należy do niego zaliczyć prawo do sądu. (por. także wyrok SA w Warszawie z dnia 5 czerwca 2013 roku, sygn. I ACA 1656/12, Lex nr 1383541). Przyznanie komuś prawa do sądu nie oznacza jednocześnie jednak automatycznie prawa do wygrania sprawy. Jeżeli mamy do czynienia z postępowaniem cywilnym procesowym, to niejako z natury charakteryzuje się ono spornym charakterem: jedna strona, inicjująca proces (powód), przychodzi do sądu celem ochrony jej zdaniem przynależnych jej praw, druga strona, przeciwnik procesowy (pozwany) przedstawia argumenty służące tej stronie, tj. wykazuje, że na ochronę zasługują właśnie jego, a nie powoda, prawa. Występuje zatem sporność

postępowania, co wprost oznacza zasadę kontradiktoryjności postępowania cywilnego, która oznacza, że to strony procesu toczą spór i na nich ciąży obowiązek udowodnienia swoich racji, a sąd odgrywa rolę arbitra, który wydaje wyrok. Zasada kontradiktoryjności jest złagodzona szeregiem przepisów w polskiej procedurze, ale sporność jako taka procesu cywilnego pozostaje. Oznacza to, że jeżeli sąd wydając wyrok uzna za właściwe racje powoda, to uwzględni powództwo; jeżeli natomiast strona powodowa nie wykaże swoich racji, a dokona tego jej przeciwnik procesowy, to sąd powództwo oddali. Jest to sprawowanie wymiaru sprawiedliwości, które polega m.in. na rozstrzygnięciu sporów, w których interesy stron są sprzeczne i niemożliwe do pogodzenia, w rezultacie również interpretacje przepisów, ale i ocena pewnych zdarzeń faktycznych, proponowane przez strony, są sprzeczne. Przy takiej konstrukcji procesu cywilnego, przy sytuacji, gdy sąd w całości uwzględni lub w całości oddali powództwo praktycznie zawsze jedna ze stron nie jest zadowolona z wyniku procesu, jako strona przegrywająca. Oczywiście powszechne są również sytuacje, gdy racje każdej ze stron są po części uwzględniane, a po części sąd się z nimi nie zgadza, co prowadzi do wyroków częściowo uwzględniających i częściowo oddalających powództwo. Powyższe oznacza, jak to już wskazano wcześniej, że prawo do sądu nie oznacza automatycznie prawa do wygranej sprawy. Co do zasady nie jest działaniem bezprawnym wydanie przez Sąd wyroku, z którym strona się nie zgadza i wydanie takiego wyroku nie oznacza naruszenia przez sąd – czy sędziego referenta – dobra osobistego tej osoby w postaci jej godności osobistej. Wyrok, którego zgodność z prawem nie została skutecznie podważona, dla obu stron postępowania stanowi realizację „prawa do sądu” i nie jest wydanie wyroku, z którym powód się nie zgadza, skierowane przeciwko jego godności, ponieważ wiąże się z realizacją wymiaru sprawiedliwości. Sprawowanie wymiaru sprawiedliwości nie polega na wydawaniu orzeczeń zgodnych z oczekiwaniami jednej tylko strony bądź wszystkich stron. Sąd musi dokonać podkreślenia tej okoliczności, ponieważ wielokrotnie w toku procesu powód W. D. odwoływał się do pisma skierowanego do niego przez Sąd Okręgowy w K., datowanego na dzień 3 grudnia 2015 roku, w którym został pouczone, że jeżeli powód uważa, że przysługuje mu inne roszczenie, może on wystąpić ze stosownym pozwem przeciwko właściwemu podmiotowi, jednakże już nie w sprawie I C (...) i VII Ca (...), gdyż te sprawy zostały rozstrzygnięte przez sądy obu instancji. Pismo to należało odczytać tylko i wyłącznie jako pouczenie W. D., że może poszukiwać dalszej ochrony prawnej w zakresie „innego roszczenia” przeciwko nieokreślonym przez sąd „właściwemu podmiotowi”, ale już poza postępowaniem I C (...) i VII Ca (...), które to sprawy zostały już rozstrzygnięte w toku instancji. W żaden sposób pismo to nie gwarantowało powodowi, że jeżeli skieruje jakiś nowy pozew (czy ew. wniosek) do sądu, że jego racje zostaną w całości uwzględnione, a on sam uzyska zaspokojenie w całości swoich roszczeń. Każdy nowy pozew podlega badaniu także pod kątem dopuszczalności prowadzenia sprawy, a więc przesłanek z art. 199 kpc (który w §1 pkt. 2 mówi m.in. o odrzuceniu pozwu wówczas, jeżeli o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona, co w ogólności powoduje, że nie można inicjować kilku po sobie następujących procesów o to samo, w oparciu o te same dowody, przeciwko tej samej osobie). Nie można zatem uznać w warunkach niniejszej sprawy, aby przez sam wyrok, który został wydany przez pozwaną B. K. w sprawie sygn. I C (...), doszło do naruszenia godności powoda (rozumianej jako dobro osobiste, a chronionej w sposób szeroki przez art. 30 Konstytucji RP), a do tego w istocie sprowadzał się pozew W. D..

Podkreślić należy z całą stanowczością, że Sąd cywilny w sprawie o naruszenie dóbr osobistych powoda W. D. nie może oceniać, czy inny sąd, wydając określone rozstrzygnięcie, uznane przez powoda za niekorzystne, działał zgodnie z prawem. Do oceny tej jest uprawniony sąd odwoławczy w toku instancji (w myśl art. 176 ust. 1 Konstytucji RP postępowanie sądowe jest co najmniej dwuinstancyjne), jak również wyjątkowo (tzn. gdy dana sprawa należy do tzw. spraw kasacyjnych) Sąd Najwyższy w toku rozpoznawania skargi kasacyjnej, ewentualnie sąd rozpoznający takie środki szczególne jak: skargę o wznowienie postępowania (art. 399 i nast. kpc) czy skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424⁽¹⁾ i nast. kpc). Zauważyć należy, że pozew w sprawie I C (...) został wniesiony przez W. D. w dniu 24 lutego 2017 roku, a zatem wówczas, kiedy sprawa o sygn. I C (...) nie została jeszcze rozstrzygnięta przez Sąd Apelacyjny w S. (wyrok apelacyjny w sprawie I ACa (...) został wydany w dniu 18 lipca 2017 roku). Powód skorzystał ze swojego uprawnienia do wniesienia apelacji i odwołał się od wyroku wydanego przez pozwaną B. K., a sąd drugiej instancji, który orzeka na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art. 382 kpc), uwzględniając z urzędu ewentualne przesłanki nieważności postępowania (art. 378 §1 kpc), w tym pozbawienie strony możliwości obrony jej praw (art. 379 kpc), apelację W. D. od tego wyroku oddalił orzeczeniem z dnia 18 lipca 2017 roku wydanym w sprawie I ACa (...). Dopuszczenie

ponownego badania tego, czy zasadność powództwa została w poprzedniej sprawie przez pozwaną B. K. właściwie oceniona (zatem czy jej rozstrzygnięcie jest prawidłowe, czy też nie) oznaczałoby nie tylko dopuszczenie do kontroli orzeczeń innych sądów nie w toku instancji, ale przez inne, całkowicie dowolnie umiejscowione w systemie pod względem miejscowym i rzeczowym sądy, ale również prowadziłoby to do pozbawienia jakiegokolwiek znaczenia trybu odwoławczego przyjętego przez ustawodawcę. Powód twierdzi, że pozwana B. K. wydała wyrok w jego sprawie z rażącym naruszeniem prawa i obowiązków służbowych (ponieważ nie zapoznała się z pozwem z dnia 12 stycznia 2016 roku, nie czytała pism złożonych do akt sprawy, nie była bezstronna, nie poczyniła „żadnych obiektywnych starań, aby rozstrzygnąć sprawę”). Sąd stwierdza jednak, że z materiału sprawy nie wynika, aby celem lub skutkiem czynności procesowych podjętych przez pozwaną było poniżenie czy uchybienie godności powoda, a wydany przez nią wyrok nie został podważony (na datę orzekania w niniejszej sprawie) na drodze nadzwyczajnych środków zaskarżenia. Nie można zatem przyjąć, że zawarte w wyroku rozstrzygnięcia były sprzeczne z przepisami prawa.

Należy dodatkowo zaznaczyć, że wskazane wyżej prawo do sądu, chociaż samo nie jest ujmowane jako dobro osobiste, prowadzi do prawa osobistego polegającego na prawie do godnego uczestnictwa w postępowaniu sądowym (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 lipca 2014 roku, sygn. I ACa 334/14, [portal orzeczeń sądów powszechnych], w którym wskazano w odniesieniu do postępowania karnego, że: prawo do godnego uczestnictwa w postępowaniu karnym stanowi dobro osobiste objęte ochroną przewidzianą w art. 23 i 24 kc. Poszanowanie tego prawa w każdym postępowaniu wszczętym wobec określonej osoby i mogącym doprowadzić do niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia stanowi bowiem podstawową zasadę prawną.). Oznacza to, że sposób procedowania (w każdym postępowaniu sądowym, a zatem również cywilnym, powinien uwzględniać część i dobre imię stron postępowania; szczególnie rażące działania lub zaniechania organów wymiaru sprawiedliwości mogą narażać strony na stres i upokorzenie (takim działaniem przykładowo może być wulgarne odnoszenie się do strony). Sąd dokonał dodatkowej oceny zachowania pozwanej B. K. pod kątem ewentualnego takiego zachowania w toku postępowania, przy którym miałyby dojść do naruszenia godności powoda. Nie odnalazł takich zachowań ani zaniechań. W szczególności nie wykazuje tego zachowanie pozwanej i odnoszenie się jej do powoda w toku postępowania o sygn. I C (...); o czym świadczą nagrania z rozpraw. Wskazać należy, że zgodnie z art. 155 §1 i 2 kpc przewodniczący prowadzi posiedzenie, udziela głosu, zadaje pytania, upoważnia do zadawania pytań i ogłasza orzeczenia, jak również może odebrać głos, gdy przemawiający go nadużywa, jak również uchylić pytanie, jeżeli uzna je za niewłaściwe lub zbyteczne. Te zasady mają umożliwić należytą sprawność postępowania, jak również wypowiedzenie się nie jednej, ale wszystkich stron w sprawie. Dodatkowo należy zaznaczyć, że jeżeli strona powołuje się na jakieś pismo, które zostało złożone do akt sprawy, to nie ma potrzeby odczytywać tego pisma w całości na rozprawie, albowiem Sąd może zapoznać się z nim samodzielnie, chyba że jest konieczny jakiś cytat z pisma, wyimek z pisma celem zaakcentowania swojego stanowiska albo gdy na potrzebę odczytania pisma wyraźnie wskaże Sąd. Ponieważ w zachowaniu pozwanej Sąd nie doszukał się działań, zaniechań i zachowań, które naruszałyby dobra osobiste powoda, a jak już wskazywano wyżej, powód upatrywał przede wszystkim naruszenia jego godności w wydaniu niekorzystnego dla niego wyroku przez pozwaną, Sąd uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnieniu, stąd powództwo o zadośćuczynienie oddalił, orzekając jak w sentencji wyroku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

sygn. akt I C 1070/17

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień
2. odpis wyroku z uzasadnieniem oraz pouczeniem o sposobie wniesienia apelacji doręczyć stronom, dodatkowo w związku z wnioskiem jak na k. 256 doręczyć powodowi kopię protokołu z rozprawy (adres k. 257, 256, pozwana k. 263)

3. wypożyczyć akta I C 102/16 do Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, zgodnie z pismem z dnia 7 czerwca 2018 z prośbą o ich zwrot po wykorzystaniu, z uwagi na postępowanie międzyinstancyjne (stan sprawy sygn. I C 1070/17 – po sporządzeniu uzasadnienia)

4. akta z wpływem lub za 21 dni

B., dnia 21 czerwca 2018 roku SSR Joanna Kurek